

Seçilmiş bir hayat değildi yaşadığı...

Ilık bir yaz akşamıydı. Her zamanki gibi mahalleden arkadaşlarıyla toplanmışlardı, mahallenin parkında. Okullar geçen hafta tatil olmuş, Salim birincilikle bitirmişti okulunu. Gelecek yıl liseye başlayacaktı. Doktor olmak istiyordu Salim. Çok sevdiği dedesini doktor, paraları olmadığı için muayene etmemiş ve iki gün içinde de kaybetmişlerdi dedesini. Tam üç sene geçmişti aradan. Yine böyle bir yaz günüydü dedesini yitirşi. Dedesini kaybetmenin ve doktor olma isteğinin verdiği azimle derslerine çok çalışmış, her yıl birincilikle geçmişti sınıfını.

Babası fabrikada iş bulmuş ve maddi durumları biraz düzelmişti. Ortaokulu birincilikle bitiren oğluna söz verdiği vitesli bisikleti, akşam iş çıkışı alıvermişti. Bisikletinin olduğuna inanamayan Salim, coşkuyla fırladı sokağa. Tabii bisikletiyle. Tüm mahalle arkadaşlarını toplamıştı parka. İşte nihayet onun da bisikleti vardı. Hem de vitesli. Gururla ve biraz da çocuksu bir hava atma duygusuyla bisikletini gösteriyordu arkadaşlarına. Kemal kıskandı arkadaşının yeni hem de vitesli olan bisikletini. “Senin vitesli bisikletin olsa n’olur? Beni kimse geçemez” diye meydan okudu Salim’ e. Salim “Yarışalım o zaman” diye cevapladı Kemal’ i. Birkaç arkadaş daha katıldılar bu kışıymaya. Eğlence büyük olacaktı. Yarışma parkla okul arasında olacaktı. Beş arkadaş ayakları pedalda hazır bekliyordu. Ahmet’ in komutuyla başladılar deli gibi pedal çevirmeye. Salim için hayatının anlamını ve tüm yaşamını yeniden başlatacak bir yarıştı bu. Kemal ilkin önde götürüyordu yarış. Fakat Salim, ustaca geçti rakiplerini. Adeta rüzgâr olmuş esiyordu. Okul görünüyordu artık, bayır aşağı bir yol kalmıştı yarışın bitimine. Zafere birkaç dakika kalmıştı Salim için. Bayır aşağı o kadar hızlanmıştı ki köşeden çıkagelen arabayı fark etmedi bile. Arabanın acı fren sesi yankılandı ıssız sokaklarda. Salim’ in kıpırtısız bedeni şekerci dükkânının hemen önünde uzanıyordu. Bisikleti arabanın önünde yamru yumru bir halde sahipsiz kalakalmıştı. Haftalarca kendini bilmez halde hastanelerde yattı Salim. Kendine geldiğinde onu bekleyen acı gerçekte karşılaştı.

Artık eski Salim değildi. Zıp zıp zıplayan, yerinde duramayan Salim yoktu artık. Ayaklarına söz geçiremiyor, hareket ettiremiyordu. Tıpkı bir kukla gibi bir elin tutup kaldırması gerekiyordu hareket etmeleri için. Kimseyle konuşmuyor, yemek yemeyi dahi istemiyordu. Odasından sokakta oynayan arkadaşlarının seslerini duyabiliyordu. Neşe içinde koşup oynuyorlardı. Daha birkaç ay öncesinde Salim de onların arasındaydı. En haylazları, en coşkulu Salimdi. Neden Ahmet’ in başına gelmediydi? Kendi başına gelenler. Her gün daha çok kahroluyordu bu yarım kalan yaşantıya. Kapı çalınsa açıverecekmiş gibi hızla kalkmak istiyor ama ayakları artık ona itaat etmiyordu. Telefonlara cevap vermek için bir an hareketleniyor ama olmuyordu işte. Yemek yemeye, elini yüzünü yıkamaya, her ihtiyacını karşılamaya başka birinin yardımı gerekiyordu. Yeni doğmuş bir bebek gibi ilgilenilmesi gerekiyordu. Salim’ in kederi boyundan büyüktü.

Sevinçle başladığı yaz tatili acı ve gözyaşıyla geçmişti. İki hafta sonra okullar açılacaktı. Ama Salim okula gitmek istemiyordu. Hem nasıl gidip gelecekti okula? Ayrıca eski arkadaşları da olmayacaktı yanında. Yeni okul, yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler... kendisinin de yeni

hayatı yok muydu artık? Hayatta kalma savaşı verirken kendi içinde başka savaşlar da vardı demek diye düşündü Salim.

O sabah uyandığında farklı bir gün olacak gibi geldi Salim' e. Sanki bambaşka bir dünyaya açmıştı gözlerini. Ev halkı da uyanmaya başlamıştı yavaş yavaş. Tatil günü olduğundan babası da evdeydi. Annesi kahvaltı hazırlıyordu. Mutfaktan gelen seslerden anlamıştı bunu Salim. Haftada bir gün ailecek topluca kahvaltı yapılırdı. Salim' in 3 yaşında bir kadeşi daha vardı. Selim, ışıltılı bakan yeşil gözleriyle ailenin en sevimlisi en tatlısıydı. Onunla vakit geçirirken tüm dertlerinden sıyrılırlar, neşe bulurlardı. Selim, daha yeni yeni konuşmaya başlamış, peltek konuşmaları ve gülücükleriyle mutluluk kaynağı olmuştu ailenin. Salim kardeşini çok seviyor ve hep onunla vakit geçirmek istiyordu. Bu sabah Selim de erken uyanmış, annesinin yanında mutfakta bıcır bıcır konuşuyordu. Salim odasından onun sesini duydukça gülümsüyordu.

Salim düşüncelere daldı yine. Yakında açılacak okulunu düşünüyordu. Okulu bırakmayı, odasına kapanıp evden bir daha çıkmamayı geçirdi aklından. Ama bunu yapması diri diri mezara girmesi demektir. Yaşarken ölmek. Son birkaç haftadır bu düşünce gelip geçiyordu düşüncelerinin içinden. Ama okuyup dedesi için kendine verdiği doktor olma sözünü anımsadı. Ne pahasına olursa olsun okuluna devam edecek, doktor olacaktı. Bu hayatının ilk önemli kararı oldu. Hayata küsmek yerine hayata sarılmayı, kaybetmeyi kabullenmek yerine mücadele etmeyi, kolayı seçmek yerine zor olanı yapmayı seçmişti. Bunu yapmak çoğu insan için gerçekten zor olsa da Salim, sadece ayaklarını kaybetmenin hayatı kaybetmek olmadığını ispatlayacaktı. Önce kendine ve ailesine sonra tüm insanlara. Hayata kaldığı yerden devam edecekti. Talihsiz kaza için bisiklet yarışı için kendisini taciz etti diye Ahmet' i suçlamanın bir anlamı yoktu. Kendisi istemese bu teklifi kabul etmeyebilirdi. Hatta babası da hep kendini suçlayıp duruyordu. Bisikleti almasa tüm bunlar yaşanmazdı diye. Salim bu suçlamaları ve karamsar düşünceleri bitirdi zihninde. Artık yeni bir Salim, yeni pırıl pırıl bir hayat vardı. Yürüyemese de Salim' i durduramazdı bu yeni hayatında. Asıl engel yürüyüp yürüyememek değil hayatın zorluklarına pes edip yerimizde saymamızdı Salim için.

Kimse engelli olacağı bir hayatı seçmez. Seçilmemiş bir hayatın seçilmiş insanları oluruz sadece. Kimimiz herhangi bir engelimiz olmasa da daha duyarsız ve düşünsel olarak daha kısıtlı yaşarız hayatımızı. Yaşadığımız her anın değerini bilmeden geçiririz ömrümüzü. Nefes alıp-vermenin, yemek yiyebilmenin, suyumuzu kendimiz bardağa doldurup içebilmenin, dünyanın bin bir güzelliğini görebilmenin, üstümüzü kendimiz giyinip-soyunabilmenin... yaşamaya dair ne varsa hiçbir engel olmadan yapabilmenin farkında olmadan yaşarız. Tıpkı bir gün Salim gibi apansızın bazı engellerle karşılaşabileceğimizi, hayallerimizin, umutlarımızın yıkılabileceğini bilmeden yaşarız. Salimleri dışlarız, hor görürüz. Bir an için acırız belki insanca bir duygu gösterisi yaparcasına. Önemli olan acıma ve acınma değil Salimlere elimizi uzatabilme, onlarla beraber hayatı paylaşabilmektir. Hiç düşündünüz mü? Her insan uyuduğunda engellidir. Çünkü ne görebilir, ne düşünebilir, ne konuşup-duyabilir, ne de hareket edebilir? Uyunurken tüm insanlar fiziksel olarak eşittir. Unutmayalım ki hayatımız da kötü sürprizler her an bizi bekliyor olabilir. İnsan olmanın en büyük özelliği bir arada yaşayabilmek ve yürürken ardında kimse bırakmamaktır. Geride kalanların elinden tutup yan yana yürüyebilmektir.

Kahvaltı için herkes hazırđı. Annesi Salim' i kahvaltuya götürmek için odasına girdiğinde; Salim' i heyecanlı ve aylardan beridir ilk kez hayat dolu gördü. Salim' in heyecanı gözlerine yansımıştı. Bir anne olarak Nesrin, bunu hemen fark etti. Yeryüzünde canlılar içinde yavrularını en iyi anlayan ve hisseden annelerdir. Nesrin de fedakr ve iyi bir anneydi. Annesi Salim' e sıkıca sarıldı ve yanaklarına kocaman sevgi dolu öpücük kondurdu. Salim "anne" dedi "ben okuluma devam etmek istiyorum. Bundan sonra tek hedefim var; doktor olmak. Bunu başaracağım anne" dedi. Annesi Salim' ine daha sıkı sarılarak "benim oğlum isterse profesör olur" dedi. Kahvaltı için hazırlanmasına yardım ediyordu ki, Salim "tek başıma yapmak istiyorum anne" diyerek, ona engel oldu. Gmleđine uzandı ve zorlanmadan giydi. Pantolonuna uzandı, tekerlekli sandalyesine oturmuştu, önce pantolonunu bacaklarına geçirdi. Buraya kadar işi biraz kolay sayılırdı. Kalan kısmında annesi müdahale edecekti ama Salim buna izin vermedi. Sandalyeden inerek yere uzandı ve pantolonunu ekiřtirerekten giymeyi başardı. Bunu tüm ailenin gözü önünde yapmıştı. Kahvaltı için bekleyenler, Salim' in gecikmesini merak etmiş odasına gelmişlerdi. Salim' in bu başarısını annesi ve babası gözyaşları içinde gururla izlemişlerdi. Bizim için birkaç dakikalık olan üstümüzü giyinmemiz, bir gün hayatımızın ilk büyük başarısı olabiliyor...

Semediđin bir hayatın seçilmiş bir ferdi olmadan, hayatını engellerle sürdüren insanlara engelli kalma. Unutma ki bir gün sen de SEİLEBİLİRSİN.

Hüseyin AKAR. 1976 Bartın doğumluyum. Maden işçisi bir babanın ve köylü bir annenin 7 çocuğundan ve ikiz olan erkeklerden 6. ocuđuyum. Babamı ilkokula devam ederken kaybettim. İlkokulu köy ilkokulunda orta ve lise öğrenimimi Bartın da tamamladım. İnşaat meslek yksekokulunu orum da okudum. şuan Zihinsel Engelliler ve özel đrenme Güçlüđü Destek Eđitimi veren Rehabilitasyon Merkezinde Büro elemanı olarak görev yapmaktayım.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzensiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.